

Un Sistema penal pervers, en mans d'un govern Sectari

El Sistema Penal tradicionalment ha estat l'expressió d'un consens entorn dels principis mínims que reclamen l'anomenada "resposta penal", o reacció de l'Estat en front d'una agressió al sistema de convivència que reclama la intervenció de l'artilleria, de la màxima resposta repressiva que l'organització social contesta en contra dels seus atacants. Naturalment, el concepte d'"atacant" o la noció de "bé jurídic" protegit per un Codi Penal és fruit del pensament dominant, quan no de la classe o classes dominants, no és un concepte pur o una veritat absoluta. Però, si ens entenem, el Sistema Penal no pot ser l'expressió d'una política sectària, d'un sol partit -tot i que sigui detentador d'una "majoria absoluta"- sinó que és la manifestació d'un pacte social de "mínims". Per la mateixa raó, sempre s'ha contemplat amb unanimitat que el Sistema Penal, en la seva funció de mínim irreductible, és l'últim recurs al qual acudirà un sistema social, quan siguin esgotats o malmesos els infinits recursos que brinden l'activitat política, la legislació civil i ordinària, l'ordenament administratiu. El Sistema Penal no és, en definitiva, el titella artillat del govern de torn. La seva configuració gravita sobre un pacte de societat supragovernamental. Quan **Beccaria** pronuncià la seva frase lapidària: "Donau-me el Codi Penal d'una Nació per a interpretar la seva societat", digué el Codi Penal de la Nació, no del Govern de torn. Aquesta afirmació inicial la comparteixen, no hi ha dubte, tots els constitucionalistes i tots els penalistes del món. Ens hem d'entendre, del món civilitzat.

D'aquest enteniment del món civilitzat no formen part el President del Govern, Sr. Aznar, ni el **seu** Ministre de Justícia, Sr. Michavila, ni el **seu** Fiscal General de l'Estat, Sr. Cardenal.

El Govern de l'Estat desafia el consens universal, docte i científic, que preconitza l'existència del Codi Penal no sols com un instrument central de protecció de la societat, sinó també com un instrument instal·lat en l'òrbita més restrictiva del que és conegut dogmàticament com a **intervenció mínima**. El principi d'intervenció mínima exigeix que no es transformi en una causa penal allò que forma part de la controvèrsia política i que reclama el seu tractament en el camp conceptual que emana dels **principis de llibertat política**. Criminalitzar l'adversari constitueix un atemptat contra les llibertats polítiques fonamentals, implica una tècnica autoritària pròpia dels règims feixistes i converteix el Codi Penal en una norma indignant i impròpia, com si fos democràtic que el Codi es "**...la culminació aberrant del mecanisme aniquilatori del Poder Legislatiu, però lògica si es té en compte que la conculcació de l'equilibri de poders és el projecte natural d'una dreta reaccionària i absolutista...**"

transformi en l'instrument visceral d'atrinxerament del Govern de torn en vindicta de la seva política sectària.

Un Govern essencialment vindicatiu i agressiu i disciplinant **ressuscita el delictes polític tòpic de les societats autoritàries antidemocràtiques**, de manera que flexibilitza i fa malbé el que fou anomenat **Codi Penal de la democràcia** (Llei Orgànica 10/1995) com un guant de ferro que es mou únicament i exclusivament pels impulsos de la mà del Govern. Un Govern que subjuga un Grup Parlamentari que és un paràsit sense entitat pròpia, que a la vegada controla un Parlament reduït a la vacuïtat i al cobrament de dietes. El mal anomenat Poder Legislatiu està completament subordinat al partit governamental, que així mateix es troba vampiritzat pel propi Govern, que al seu torn està totalment supeditat a les ocurrencies del President del Govern i del **seu** Ministre de Justícia, corejat instantàniament pel Fiscal General de l'Estat, per la majoria dominant del Consell del Poder Judicial i, si més no, també pel President del Tribunal Constitucional.

A això ha anat a parar la teòrica divisió de poders i l'estratificació del que sols amb llicència o eufemisme penós és possible denominar Estat social i democràtic de Dret.

No és aliena a aquesta catàstrofe del teòric equilibri de poders el vergonyós maltractament deliberat que infligeix a les Cambres legislatives l'actual mecanisme de legislació, ni que sigui de la legislació orgànica. La increïble profusió de normes, singularment les de contingut laboral i ara també les de

Ferran Gomila Mercadal
Advocat de l'STEI-i

medul·la penal, impossibilita que els propis Jutges i Magistrats assimilin aquest atropellament legislatiu constant. Se cita com exemple més esgarrifós la increïble successió esvalotada de normes rectores de la presó provisional, conformant un cos legislatiu que incomprendiblement ha romàs en vigor **un mes**, ja que això és el que implica de fet la –per ara– definitiva i última reforma introduïda per la nova L.O. 13/2003, de 27 d'octubre. Cal dir amb tota propietat **per ara**, puix que no cal oblidar que s'introdueixen parcialment nous additaments sobre la presó provisional en la posterior L.O. 15/2003, de 25 de novembre.

Per una altra banda, aquesta diarrea normativa s'ubica reiterada i rabiosament en cossos legislatius embarassats o trufats amb tot tipus de normes alienes a la denominació externa de la llei en qüestió, de manera que les lleis s'han convertit de veritat en inclassificables. Totes haurien de ser anomenades en propietat **lleis de bordell núm. ics**, i ens enfrontaríem a la pura veritat.

Tornant a la qüestió central que ens preocupa i que suscita el present article, la culminació aberrant del mecanisme aniquilatori del Poder Legislatiu, però lògica si es té en compte que la conculcació de l'equilibri de poders és el projecte natural d'una dreta reaccionària i absolutista, resideix a sostreure al Congrés dels Diputats la introducció en el Codi Penal dels nous **delictes polítics**, efectuada mitjançant una esmena d'urgència en el tràmit de revisió pel Senat d'una llei qualsevol, aquesta vegada la Llei d'Arbitratge. Naturalment, em referesc a la **creació d'una llei singular que incrimina una conducta atribuïble**

exclusivament a una o dues persones en concret, significades per haver proposat un projecte o dut a la pràctica una resolució política que ni d'un bon tros ingressa en una conducta castigada en el Codi Penal fins ara vigent. Ens enfrontem a la introducció de dos delictes que tenen destinatari únic i assenyalat prèviament, els Srs. Ibarretxe i Atutxa, **en funció de llurs pràctiques polítiques** que el Govern Aznar no sap o no pot contrarestar per mitjans polítics legítims. És inadmissible que un projecte polític innovador, i deixem de banda ara la nostra opinió personal relativa al seu encert i capacitat il·lusionant, sigui combatut, **després de néixer i fer-se present en estat d'insignificància penal**, a través d'una reforma penal **ad hoc** preconitzada en solitari i resolta pel Govern d'esquena al Congrés dels Diputats, en el qual resideix la sobirania nacional.

Aquesta rematada malifeta sobrepassa sense pal·liatius els límits que una societat sana pot tolerar. Si és consentit aquest retorn a la més pura caverna de la reacció no només es perd el sentit de la dignitat política, es corromp igualment el difícil edifici de la **“El Govern maneja el Codi Penal com si fos un pla de contingència mal·leable a la seva voluntat en funció dels interessos polítics de la dreta cavernícola.”**

teoria constitucional, d'arrel política i jurídica, que empara el ciutadà front a les extralimitacions del poder. Aquesta no és una extralimitació qualsevol. El Govern pretén criminalitzar la voluntat política d'uns ciutadans que no infringen el Codi Penal quan aquesta voluntat política anava madurant en forma absolutament pacífica.

Consider totalment infausta la commemoració del 25è aniversari de la Constitució, i absolutament fora de lloc els ditirambes endossats a una Llei de Lleis que en definitiva consent que estigui succeint allò que és perversament antidemocràtic i recessiu. Una Carta Magna que no és secundada per un Codi Penal segur i fiable, indiscutiblement el **primer text legal en la prioritat d'assegurar la llibertat i la seguretat de la ciutadania**, és una Constitució posada en escac per un poder absolutista i descontrolat. El Govern maneja el Codi Penal com si fos un **pla de contingència mal·leable** a la seva voluntat en funció dels interessos polítics de la dreta cavernícola.

El Codi Penal ni és un pla de contingència ni es pot decidir pel principi selectiu i les inspiracions maquiavèliques del Consell de Ministres més reaccionari de tota Europa, amb el permís del Sr. Berlusconi, que és un altra especialista a tòrcer les lleis penals a la voluntat i conveniència de la seva particular persona. Si la nostra societat permet que aquest atropellament sigui consumat es troba condemnada a la declinació i a la irremeiable caiguda de les llibertats civils, seu i fonament d'un sistema democràtic que no sigui just de paraula i amb la boca petita.